

ΔΙΝΟΡΑ

Ἐπὶ πῶρον ἔπειτα ὠραία κορίτσια εἰς τὸ Παρίσι, καὶ ἡ μικρὰ βαρονίσ Νιέδμαν, δικαίως πάντη, κατείχε τὴν στιγμήν ἐκείνην τὸν πρίγγιπα. Ἄλλ' ἡ συνάντησις τῆς Δινόρας πρὸ τοῦ καταστήματος τοῦ δόκτορος Σιέρη ἐξήναπτεν αὐτὴς ἀποτόμως πάσας τὰς φλόγας τοῦ πόθου ἐν τῷ Ρεσέ. Αὐτὴ ἡ μικροῦλα τοῦ Φερῶ ποτὲ δὲν τοῦ εἶχε φανῆ τόσο διαλεχτή. Ἀπὸ ποῦ διάβολο εἶχε πάρει ἐκείναις ταῖς ματιαῖς; Ἀποκαμωμένη, μὲ καταβεβλημένα χαρακτηριστικὰ, νοστιμωτάτη μὲ τὴ θαμβή ὠχρότητα τῆς καὶ τὴν ἀγρίαν ἔκφρασι τῶν ὀμμάτων τῆς, ἐξήγειρε παρὰ τῷ πρίγγιπι φλογωτέρως ἐπιθυμίας. Εἰσελθὼν εἰς τὴν ἀμαξάν του, ἤρξατο πάραυτα μεμφόμενος ἑαυτοῦ, οὐχὶ ὡς ἐγωῖστοῦ τινος, ἢ ὡς ἔλλειψιν γενναιοφροσύνης πάσχοντος, ἀλλ' ὡς σωστοῦ καὶ καθαροῦ ἀνοήτου, διότι δὲν συνεδέθη μετὰ τῆς Δινόρας θερμότερον, δηλαδὴ δὲν τῇ ὑπεσχέθη μίαν προστασίαν, οἷαν δῆποτε.

— Εἶνε κανεὶς κακομοίρης! ἐσκέπτετο. Καὶ ἐν τούτοις πάει μὴ εὐκαιρία!

Ἐκ τῆς ἀπέλπιδος ταύτης ἰκεσίας τῆς πτωχῆς κόρης, ἐκ τῆς ἀληθοῦς ὀδύνης, τῆς κραυγαζούσης πρὸς αὐτὸν, μὴ ἀκουσθείσης ἐν ἀρχῇ, καὶ ὅπως τυχαίως ἀνακινήσει, δὲν ἐξῆγεν ἢ τὸ ἐξῆς συμπέρασμα: «Ἐπὶ ἤρξα πολὺ εὐθὺς. Ἡ μικρὰ εἶνε ἄρκετὰ νοστιμὴ διὰ νὰ διασκεδάσω, νὰ ταραχθῶ λιγάκι γὰρ κείνη. Ὅσον περισσότερον εἰς Σαντεναί μπορεῖ νὰ ἀναμιχθῆ σὲ τέτοια πράγματα, χωρὶς νὰ διακινδυνεύσῃ τίποτε!»

Ὁ Ρενέ, κατὰ τὰ λοιπὰ, ἐσκέπτετο νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ λάθος του. Δὲν ἐμελλεν ἢ νὰ παρουσιασθῆ ὡς σωτὴρ παρὰ τῇ δεσποινίδι Φερῶ. Καὶ μετ' ὅλα ταῦτα, ὅταν θὰ ἐλάμβανε τὸν κόπον νὰ μεσιτεύσῃ πλησίον δικαστοῦ τινος πρὸς χάριν τοῦ καταδικασθέντος, ἡ Δινόρα ἤξιζε βέβαια τὸν κόπον.

Νὰ στείλῃ τὸ ἐπισκεπτήριόν του εἰς ἕνα πρόεδρον τοῦ ἐφετείου δὲν εἶναι ἐπὶ τέλους μεγάλη θυσία. Ὅθ' ἐπεσκέπτετο τοὺς δικαστὰς, καθὼς ἤθελεν ἐκείνη, θὰ τοὺς ἐπεσκέπτετο διὰ νὰ ἔγῃ τὸ δικαίωμα νὰ τὴν ξαναεπισκεφθῆ ἐκείνην!

Καὶ μεταβάλλον ἦθος, πέφτων ἔς τὸ νερὸ, καθὼς ἔλεγεν, ἐκλέγων τὴν τακτικὴν του, ὁ πρίγγιπ Ρενέ κατέφθανε μειδιῶν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Εὐγενίου Φερῶ, τεινὼν πρὸς τὴν Δινόραν τὴν ἀνοικτὴν καὶ ὅπως ἀφωσιωμένην χεῖρα τῆς φιλίας. Ἄ! πῶς τὴν ἔδραξεν ἐκείνη τὴν χεῖρα, καὶ πῶς, ἐπαναβλέπουσα τὸν πρίγγιπα, ἐπίστευσεν ὅτι ἐπροστατεύθη καὶ ἐσώθη! Δὲν ἦτο πλέον μόνη, εἶχε στήριγμα, ἐκείνο τὸ ὁποῖον ἐπεθύμει ἐν τῇ περιπλοκῇ ταύτῃ μετὰ τῶν ἀνθρώπων τοῦ νόμου, ἀφ' ὧν ἐζήτει νὰ ἀποσπάσῃ τὸν πατέρα τῆς. Τῇ ἐφαινετο ὅτι ὁ Φερῶ δὲν εἶχε πλέον τίποτε νὰ φοβηθῆ τώρα ὅτε ὁ κίριος Σαντεναί ὑπέσχετο νὰ ἐνασχοληθῆ περὶ αὐτοῦ.

— Λοιπὸν θὰ μὲ βοηθήσετε νὰ κατορθώσωμεν νὰ ἀθωωθῆ; ἀλήθεια; ἔλεγε βαθύτατα εἰς τὸν πρίγγιπα ἀτενίζουσα.

— Σὰς τὸ ὑπόσχομαι!

Ἐκράτει ἐντὸς τῆς λεπτῆς νευρώδους χειρὸς του τὴν καίουσαν ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ χεῖρα τῆς Δινόρας, καὶ ἐμειδιά, ὅπερ εἶχε προξενήσει εἰς τὴν νέαν φρικιάσει ἀλλοκότου στοργῆς. Τῇ ἐφαινετο ὅτι ὁ ὠχρὸς οὗτος νεανίας τὴν ἐπεκάλυπτε δι'

εἶδους πατρικῆς προστασίας, καὶ ἐκείνη, ἥτις ἦτο ἡ προστάτης οἶονε τοῦ γέροντος Φερῶ, ἀπήλυθε γυναικείας ἡδονῆς, συναισθανομένη ὅτι καὶ αὐτῇ, μὲ τὴ σειρά τῆς, ἐπροστατεύετο, ὑποδουλωμένη ὅλη, ὑπὸ τοῦ πρίγγιπος.

Ἐσπευσε νὰ ἀναγγεῖλῃ εἰς τὸν κατάδικον τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ κυρίου Δὲ Σαντεναί. Ἦτον ἡ ἐλπίς ἐκείνη, ὡς ὁ ἥλιος εἰς τὸν δυστυχῆ ἐκείνον, ὅστις ἔζη ἐκεῖ κάτω ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ τοῦ δεσμωτηρίου, ὑπὸ τὰς ἀλλεπαλλήλους ὀσμὰς κλιβάνου, πλυσταρείου καὶ ξενοδοχείου, κεκλεισμένος ἐν τῷ κελίῳ του, μόλις ἐξερχόμενος τῆς γωνίας τῆς φυλακῆς του διὰ νὰ σύρῃ ἀσθενὲς βῆμα ἐντὸς τῶν περιπατητηρίων, ἔνθα, ἀντιπαντὸς ὀρίζοντος, εἶχε τὸ χαλίκωμα τῶν ἐρυθρῶν τοίχων, καὶ τμημάτιόν τι οὐρανοῦ γεωμετρικῶς κεκομμένου ὑπεράνω τῆς τεφαλῆς του.

Ἀπὸ τὸ περιπατητήριον, ἔνθα ἡ ἐντύπωσις τῆς καθεῖρξως ἦτο ἀγριωτέρα, ὁ πτωχὸς ἄνθρωπος μᾶλλον προὔτιμα τὸν στενὸν ἐκείνον χώρον τοῦ κελίου του, μὲ τοὺς γυμνοὺς τοίχους, κατὰ τὸ ἥμισυ κεχρωματισμένους ὑπὸ μαυροκιτρίνης ὄχρας, καὶ τὸ ἐπὶ τῶν σινιδῶν κυλιόμενον στρώμα, τὸ χαμηλὸν τραπέζι, τὸ ξύλινον σκαμνί, τὸ ποτήρι καὶ τὴν σιδηρᾶν γαβάθαν, τὸ ἀργιλλῶδες ἀγγεῖον, τὸ ξύλινον κοχλιάριον, τὴν στρατιωτικὴν αὐτὴν κατάστασιν ἐζητημένης γυμνότητος, ὅπου ἡ δύνατο τοῦλάχιστον νὰ σκέπτεται, ἐνῷ ἐδέχετο τὸ φῶς ἀπὸ ὑψηλὰ δι' ἐνὸς φεγγίτου, ὑψουμένου καὶ χαμηλουμένου κατὰ βούλησιν.

Ἦσφυκτία ἐντὸς τῆς σήραγγος ἐκείνης, ἐν ἣ ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ φρουροῦ τὸν παρεμόνευε ἀπὸ μίαν τρυπούλαν σχεδὸν ἀπαρτηρήτος, ὅπου τοῦ ἔρριπτον τὴν τροφὴν του ἀπὸ ἐν θυρίδιον, ὡς νὰ ἦτο σκύλος, καὶ ὅπου μόλις ἠδύνατο διὰ τῆς ἡμιανοιγμένης θύρας, προσκολλῶν ἐπὶ τοῦ μισανοίγματος τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν, νὰ διακρίνῃ ἐν τῷ κέντρῳ τῆς εἰρκτῆς, ἀκτινοβολοῦντα, ἐν μέσῳ τῆς ζοφερᾶς ἐκείνης ἀτμοσφαίρας, ὑπὸ τὸ χρυσοῦν του φελόνιον τὸν ἱερέα, τελοῦντα τὴν λειτουργίαν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ στρογγύλου παρεκκλησίου, οἶονε χονικιδὸς τοῦ ὀδυνηροῦ αὐτοῦ τροχοῦ, οὔτινος ἀκτίνες εἶναι ἕκαστον διαχώρισμα τῆς φυλακῆς. Ἐπνίγετο ἐκεῖ, ἀλλ' ἐκεῖ ἠδύνατο νὰ εἶναι ἐκεῖνος. Ἐγραφεν, ἔγραφεν ἀδιακόπως, ἐμελάνου τὸ χαρτί, εἰς τὸ ὁποῖον διηγείτο τὴν ζωὴν του ὀλόκληρον, ἐργατικὴν καὶ περιορισμένην, εἰς τοὺς μέλλοντας κριτὰς του. Ὡσαύτως ἀνεγίνωσκεν, ἐζήτει βιβλία ἀπὸ τὸν βιβλιοφύλακα, καὶ μίαν ἡμέραν, κατὰ παράδοξον σύμπτωσιν τοῦ ἔφεραν ἐν ἀπὸ τὰ ἰδικὰ του μυθιστορήματα, τὴν *Αἰμοστάζουσαν καρδίαν* καὶ ἐχάρη σχεδὸν δι' αὐτό. Ἡ εἰρκτὴ τοῦ ἐφάνη ὀλιγώτερον σκοτεινὴ τὸν ἐγνώριζον ἐκεῖ. Ἡ φήμη του μετρία, ἀλλὰ βεβαία, ἤρχετο νὰ τὸν παρηγορήσῃ, νὰ τὸν ζήτησῃ ἕως ἐκεῖ. Τότε ἐζήτησε καὶ ἄλλας ἰδικὰς του μυθιστορίας.

Τοῦ τὰ ἔφεραν, τὰ πτωχὰ του βιβλία, κακὰ κακῶς χαρτοδεμένα, ἐστολισμένα κατὰ τὰς γωνίας ὑπὸ μαύρης τσόχας, καὶ μὲ χειρόγραφον τὸν τίτλον, τοῦ τὰ ἔφεραν ἐκ τῆς Βιβλιοθήκης, μετὰ τῶν ἔργων ἐξ ὧν ἀποτελεῖται ὁ κατάλογος τῶν φυλακῶν, τοῦ *Οἰκογενειακοῦ Μουσείου, τῆς Γραμμικῆς Ἀποθήκης, τῆς Βιβλιοθήκης τῶν Περιηγήσεων, τῆς Μεταπολιτεύσεως* τοῦ Θιέρσου, τῶν διηγημάτων τοῦ Δουμᾶ ἢ τοῦ Μεριμέ, καὶ τὰ ἦνοιγε, τὰ ἠρώτα, ὡς νὰ ἦσαν σύντροφοι τοὺς ὁποίους μετ' ἐκπλήξεως συνίνα δεσμώτας, ὡς ἐκείνος. Παλαιὰ μυθιστορήματα τῶν εἰκοσι ἐτῶν του! Αἱ διηγήσεις τῆς νεότητός του! Ἐκεῖνα ἐκ τῶν ὁποίων, ὡς ἐπίστευεν ἄλλοτε ἀνέμενε τὴν δόξαν!